

หญิงโสเภณีโลโซ

อดีตพ่อค้าหนุม
ก็ได้เกิดเป็นหญิงโสเภณีโลโซ

จนกระทั่งในชาติหนึ่ง อดีตพ่อค้าหนุมก็ได้เกิดเป็นหญิงและได้เข้าไปทำงานเป็นโสเภณีอยู่ในสำนักของหญิงงามเมืองเลื่องชื่อประจำเมือง หญิงงามเมืองเลื่องชื่อนี้มีความงามมาก มีความสามารถในการฟ้อนรำ ขับร้อง เป็นดาวเด่นประจำเมือง จึงมีลูกค้าในระดับเชื้อพระวงศ์ มหาอำมาตย์ และมหาเศรษฐีมาใช้บริการอยู่เป็นประจำ ซึ่งเปรียบค่าบริการแล้วก็ประมาณ ๑,๐๐๐ กหาปณะต่อคืน ซึ่งนับว่าแพงมากในยุคนั้น

ส่วนโสเภณีอดีตพ่อค้าหนุมนั้นเป็นเพียงหญิงสาวหน้าตาธรรมดาคนหนึ่ง จึงไม่ค่อยมีลูกค้ามาใช้บริการ จะมีก็เพียงลูกค้าประเภทบวรา ผู้ติดตามเจ้านายมาใช้บริการ ซึ่งก็ได้ค่าบริการไม่มากนักเพราะเธอไม่งาม จึงเกิดความน้อยเนื้อต่ำใจในความอากัปกิริยาของตน ที่เกิดมาไม่สวยเท่า หญิงงามเมืองคนนั้น

บุญบันดาลให้เจอพระปัจเจกพุทธเจ้า

จนกระทั่งคืนหนึ่ง เป็นคืนที่ไม่มีลูกค้ำมาใช้บริการเลย ด้วยความ
กลัดกลุ้มใจจึงนอนไม่ค่อยจะหลับและตื่นขึ้นมามาตั้งแต่เช้ามีด จึงลุกจากเตียง
แล้วออกไปเดินเล่นจนกระทั่งถึงประตูเมือง

ในเช้าวันนั้น พระปัจเจก
พุทธเจ้าองค์หนึ่งได้ออกภิกษาจาร
มาถึงบริเวณประตูเมือง ท่านได้
ตรวจดูแล้วว่าวันนี้จะไปโปรดผู้ใด
หญิงโสเภณีคนนี้ก็เข้าไปในข่าย
พระญาณของท่านว่าจะต้อง
มาโปรด หญิงโสเภณีเดินผ่าน
มาทางนั้นพอดี นับเป็นบุญลาภ
ของเธอ เมื่อเธอเห็นพระปัจเจก
พุทธเจ้าแล้วก็เกิดจิตเลื่อมใส

ปกติโสเภณีทั่วไปจะมีความขัดเคืองกับพระภิกษุ ไม่ค่อยยกมือเข้าใกล้
แต่ถ้าฝากทำบุญละก็มี ถ้าจะให้ทำเองซึ่งๆ หน้าจะไม่ค่อยยกมือกัน เพราะ
มีความรู้สึกกว่าตัวเองไม่สะอาด ไม่ค่อยอยากพบเจอพระ แต่โสเภณีคนนี้
เห็นพระแล้วเกิดจิตเลื่อมใสเลย ความเลื่อมใสของเธอนี้เองที่ทำให้เธอเดิน
เข้าไปกราบอาราธนาพระปัจเจกพุทธเจ้าให้ไปรับภัตตาหารที่เรือนของตน

พระปัจเจกพุทธเจ้ารับอาราธนาด้วยอาการสงบนิ่งๆ เป็นที่ทราบกันว่าท่านรับแล้ว เธอมีอาการสดชื่น เบิกบาน รีบกลับไปบ้านตั้งใจชวนเพื่อนให้มาถวายภัตตาหารด้วยกัน จึงปลุกเพื่อนหญิงโสเภณีคนหนึ่งที่อยู่ด้วยกันให้ลุกขึ้นมาจัดเตรียมภัตตาหาร

แต่ด้วยความง่วงนอนของเพื่อน เพราะโดยปกตินางจะต้องรับแขกในช่วงกลางคืน ในตอนแรกนางจึงปฏิเสธ แต่ก็ทนการรบกวนของหญิงสหายไม่ได้ จึงยอมตกปากรับคำจำต้องลุกขึ้น แล้วช่วยกันจัดเตรียมภัตตาหาร แต่พระปัจเจกพุทธเจ้า ครั้นเตรียมภัตตาหารเสร็จแล้วก็นิมนต์พระปัจเจกพุทธเจ้าให้รับภัตตาหารหน้าเรือนของตน

คำอธิษฐานของโสเภณี

หลังจากนั้นนางทั้งสองก็ตั้งจิตอธิษฐาน คนหนึ่งง่วงจำใจมา เพราะเพื่อนชวน ส่วนอีกคนหนึ่งมีอาการอยากจะทำบุญอย่างแรงกล้า

หญิงสาวโสเภณีอดีตพ่อค้าหนุมจอมเจ้าชู้ได้ตั้งจิตอธิษฐานว่า
**“ด้วยผลบุญนี้ ขอให้ข้าพเจ้าได้เกิดเป็นหญิงโสเภณีทั้งดงามที่สุด
มีชื่อเสียงที่สุด มีรายได้ดีที่สุด และขอให้ได้บรรลุนิพพานที่พระคุณเจ้า
ท่านได้บรรลุ และให้ได้เห็นธรรมที่พระคุณเจ้าท่านได้เห็น”**

ที่นางอธิษฐานเช่นนี้ก็เพราะดวงปัญญาของนางมีอยู่แค่นั้น เพราะ
กรรมมันไปบีบคั้นให้คิดได้แค่นี้ เพราะความคับแค้นใจที่เกิดมาไม่สวย
ไม่มีชื่อเสียงเท่าหญิงงามเมืองดาวเด่นคนนั้น พอกรรมบีบคั้นบางที่ไม่รู้จะ
อธิษฐานอย่างไร

การอธิษฐานอย่างนี้มันแปลกและแตกต่างจากคนอื่น เพราะเป็น
ข้อผิดพลาดที่ผ่านมาจากภพชาติในอดีตที่มีความเจ้าชู้และไปผิดศีลกาเมฯ
มาก็เลยเป็นอย่างนี้ ประกอบกับวิบากกรรมกาเมฯ ยังส่งผลอยู่จึงทำให้
นางอธิษฐานให้ติดในกามเช่นนั้น แต่ท้ายที่สุดก็ยังได้อธิษฐานว่า “ขอให้
ได้บรรลุนิพพานที่พระคุณเจ้าท่านได้บรรลุ และให้ได้เห็นธรรมที่พระคุณเจ้า
ท่านได้เห็น” ถือว่ายังดีที่มีช่องแสงสว่างแห่งดวงปัญญาหน่อยหนึ่ง เพราะ
มีบุญเก่าที่เคยทำนุบำรุงพระพุทธศาสนามาส่งผล

ส่วนหญิงสหายของนางนั้น เนื่องจากใกล้จะหมดกรรมแล้ว จึง
ทำให้นางอธิษฐานว่า **“ด้วยบุญนี้ขอให้ชาติต่อไปไม่ต้องมาทำงานเป็น
โสเภณี ขอให้ได้เกิดในตระกูลเศรษฐี เป็นผู้มีทรัพย์สมบัติ ร่ำรวย
มีดวงปัญญาคิดได้ และขอให้มิดวงตาเห็นธรรมเช่นเดียวกับพระคุณเจ้า
ด้วยเทอญ”**

คำอธิษฐานไม่เหมือนกันเพราะขึ้นอยู่กับกรรมหนักกรรมเบา
เพื่อนของนางใกล้จะหมดกรรมเจ้าชู้แล้วจึงอธิษฐานอย่างนี้

พระปัจเจกพุทธเจ้าท่านเป็นแหล่งแห่งเนื่อนาบุญ เพราะก่อนจะมา
บิณฑบาตท่านก็เข้านิโรธสมาบัติตรวจตราดูว่าเป็นบุญของบุคคลนี้ ท่าน
เป็นแหล่งแห่งพลังงานบุญธาตุ บุญธาตุที่จะปรุงให้เกิดความสุขและความ
สำเร็จในชีวิต ให้ความปรารถนาของผู้ที่มาใส่บาตรนั้นสมหวังดังใจทุกสิ่ง
เพราะใจท่านมีพระธรรมกายพระปัจเจกพุทธเจ้าสว่างไสว หมดกิเลสแล้ว
หลุดล่อนหมด กะเทาะหลุดหมดทุกกายไปแล้ว ท่านก็นิ่งๆ พออธิษฐานจบ
ท่านก็ให้พร ให้ความปรารถนาของเธอทั้งสองที่ได้ตั้งใจไว้ด้วยดีนั้นจงสำเร็จ
ทุกประการว่า “เอวัง โหตุ ขอให้เป็นอย่างนั้น”

หลังจากนั้นทั้งสองก็เวียนว่ายตายเกิดในวัฏสงสารตามกำลังบุญ
และบาป ไปเกิดเป็นอะไรสารพัดไปเรื่อยๆ

เวลาที่บุญและบาปจะให้ผลก็ต้องมีเวลาทำงานเหมือนกัน
บุญจะให้ผลก็ต้องมีเวลาทำงานของบุญ บาปเวลาจะให้ผลก็มี
เวลาทำงานของบาป เหมือนโรคที่เกิดในกายมันก็ต้องมีเวลา
ทำงานของเชื้อโรค ยาที่จะเข้าไปรักษาโรคก็ต้องมีเวลาทำงาน
ของยา บุญบาปก็ในทำนองเดียวกัน

เพราะฉะนั้น บางที่เราทำบุญ แต่บุญไม่ส่งผลปั๊บปั๊บ
เรากลับตายเสียก่อน คือมันก็ต้องมีระยะเวลาให้บุญทำงาน
หรือคนทำบาป เขาชั่วอย่างนี้มันน่าจะส่งผลปั๊บปั๊บ บาปก็ต้อง
ขอเวลาทำงานเหมือนกัน จนกระทั่งบุญบาปเต็มที่จะถึงจะส่งผลได้

